

Arrest

nr. 231 269 van 16 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 20 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 24 juli 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 augustus 2019 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoeker zijn identiteit niet kon aantonen op de wijze bepaald in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker dient hiertegen een beroep in dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verworpen bij arrest nr. 231 267 van 16 januari 2020.

Op 13 augustus 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [H.V.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker licht dit middel in een derde onderdeel als volgt toe:

“DERDE ONDERDEEL

4. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst verzoeker erop dat minstens niet blijkt dat er – voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand van de verzoeker werd beoordeeld.

Door de verzoekende partij werd op 22 juli 2019 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarbij zijn medische situatie – evenals het ontbreken van de noodzakelijke behandeling en opvolging in Bosnië en Herzegovina – werden toegelicht.

Verzoeker voegde een standaard medisch attest (stuk 3), opgesteld door Dr. Frans Janssens, toe bij dit schrijven. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 3 juli 2019 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de heer [H.V.]. Naast het standaard medisch getuigschrift, voegde verzoeker in bijlage een overzicht van zijn medische historiek onder stuk 4. Dit overzicht maakt integraal deel uit van deze aanvraag.

Verzoeker werd gediagnosticeerd met verschillende symptomen die gelinkt worden aan stress, zoals hoofdpijn en vertigo (draaiduizeligheid). Daarnaast werd verzoeker reeds op 20 oktober 2018 gediagnosticeerd met hypertensie (hoge bloeddruk).

Verzoeker dient, voor de aandoening waarmee hij werd gediagnosticeerd, medicatie te nemen. De medicamenteuze behandeling wordt opgelijst onder punt C van het standaard medisch getuigschrift. Deze medicatie dient hij levenslang te nemen, zoals wordt vermeld onder punt D van het standaard

medisch getuigschrift. Doet hij dient niet, dan is er sprake van een cardiovasculaire belasting en een verminderde levensverwachting (zie punt D van het standaard medisch getuigschrift).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Op 13.08.2019 wordt de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet bovendien afgewezen als onontvankelijk. Als rechtsgrondslag wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet. Hierdoor blijkt dat er geen enkel inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden naar de opgeworpen medische redenen door verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Evenmin blijkt er bijgevolg dat er voorafgaandelijk - bij het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand van de verzoeker werd beoordeeld.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

5. De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de zeven dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zo dient bv. wel rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van deze beslissing ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Bosnië en Herzegovina).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet immers – in tegenstelling tot artikel 9ter Vreemdelingenwet – geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet ontbreekt hierdoor dan ook in elke omstandigheid.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de

beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁶

2. Het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekende partij, welke de bestreden beslissing in deze procedure is, is duidelijk een accessoir van de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk te verklaren.

Verwerende partij wijst er nogmaals op dat deze beslissing het voorwerp uitmaakt van een afzonderlijke procedure bij Uw Raad gekend onder het rolnummer 237 161.

Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.⁷

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat verwerende partij in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden heeft.⁸

Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Het blijkt dat verzoekende partij deze vaststelling zelfs niet betwist in het door haar neergelegde verzoekschrift en derhalve kon de bestreden beslissing geldig beslissen dat

“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.”

Dit motief wordt door verzoekende partij niet betwist waardoor de beslissing op dit vlak afdoende gemotiveerd is.

3. Verzoekende partij wijst op haar kwetsbare gezondheidsspositie en verwijst hierbij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.¹⁰

Het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 verplichtte verwerende partij enkel rekening te houden met onder meer het gezinsleven van verzoekende partij of de gezondheidstoestand, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken. Dit artikel bevat op zich echter geen enkele formele motiveringsverplichting¹¹

De verwerende partij heeft kennis genomen van de elementen die haar ter kennis waren en heeft deze samengebracht in de bestreden beslissing. Er werd rekening gehouden met deze elementen en de bestreden beslissing kon geldig genomen worden.

4. Verzoekende partij merkt op dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst desgevallend zou blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling doordat haar niet de vereiste zorgen zouden toegediend kunnen worden en zij aldus aan een onterende behandeling blootgesteld zou worden.

Verwerende partij stelt zich echter wel de vraag naar het belang van verzoekende partij om dit argument in de huidige procedure op te werpen nu er op heden enkel een beroep tegen een Bijlage 13 voorligt en verzoekende partij argumenten ten gronde ontwikkelt in het kader van haar aanvraag conform artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 waarbij deze elementen geen deel uitmaken van de huidige beslissing.

Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof er in haar arrest van 11 juni 2015 aan herinnerd dat op het moment dat een bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, de minister of zijn afgevaardigde nog niet dient te beoordelen of het artikel 3 van het EVRM geëerbiedigd wordt en dat slechts bij de uitvoering van de verwijderingsmaatregel nagegaan dient te worden of artikel 3 van het EVRM nageleefd wordt.¹²

In dezelfde zin stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar rechtspraak geen moment voorop waarop een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM gevoerd dient te worden in zoverre het maar gebeurt alvorens de verwijdering van de vreemdeling naar het land waar hij mogelijks

onderworpen wordt aan een behandeling die tegenstrijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.¹³

Het onderzoek ten aanzien van artikel 3 van het EVRM dient dan ook gevoerd te worden voor de daadwerkelijke uitvoering van de verwijderingsmaatregel (en dus de overdracht naar het land van bestemming) en dit zal ook het geval zijn zoals de bestreden beslissing zelf duidelijk aangeeft.

Het onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook voorbarig.

5. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is bijvoorbeeld geenszins sprake van een automatisme.¹⁴

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

6. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹⁵ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.¹⁶

7. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond."

3.3. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker eveneens geschonden acht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat bijgevolg een specifieke zorgvuldigheidsplicht waarbij de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die het nemen van een verwijderingsbeslissing verhinderen. Het vereist een materiële beoordeling waarbij een afweging moet worden gemaakt van de belangen van de betrokken vreemdeling.

3.4. Verzoeker wijst er terecht op dat met betrekking tot zijn medische verblijfsaanvraag van 24 juli 2019 geen beoordeling plaatsvond van de medische problematiek aangezien de aanvraag onontvankelijk werd verklaard om documentaire redenen. Dit neemt niet weg dat de verwerende partij op de hoogte was van de diverse medische elementen waarvan verzoeker melding heeft gemaakt in zijn medische verblijfsaanvraag. De verwerende partij moest bijgevolg bij de afgifte van het bestreden bevel rekening houden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Het feit dat de medische verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard, ontslaat de verwerende partij niet van deze verantwoordelijkheid bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Dit geldt a fortiori wanneer de medische verblijfsaanvraag om louter formele redenen, in casu omwille van het niet aantonen van identiteit, werd afgewezen en er in het kader van deze verblijfsaanvraag geen inhoudelijk onderzoek ten gronde werd gevoerd. Het betoog van de verwerende partij dat verzoeker geen belang heeft bij zijn betoog, is dan ook niet dienstig.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota niet concreet ingaat op verzoekers betoog dat een individueel onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ontbreekt. Zij stelt slechts dat zij kennis heeft genomen van de elementen die haar ter kennis waren en deze heeft samengebracht in de bestreden beslissing, dat er rekening werd gehouden met deze elementen en dat de bestreden beslissing geldig kon worden genomen.

3.5. Uit het bestreden bevel blijkt alvast niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het bestreden bevel bevat daaromtrent geen enkele motivering.

In het administratief dossier bevindt zich een interne nota van 12 augustus 2019, opgesteld door een attaché. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota niet naar deze interne nota verwijst.

In deze interne nota kan over de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen: *“9ter: (...) SMG: 03.07.2019 + bijlagen (...) graad van ernst: ok”*. Wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt in de interne nota vermeld: *“gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst”*.

Hieruit blijkt dat de attaché de graad van ernst van verzoekers aandoeningen niet betwist, maar uit deze zeer summiere vermelding blijkt niet op grond waarvan deze attaché vervolgens oordeelt dat er geen medische contra-indicatie is voor een terugkeer naar het land van herkomst. Er bevindt zich in het administratief dossier geen verdere medische evaluatie die in deze werd verricht door een ambtenaar-geneesheer en evenmin blijkt dat de voormelde attaché beschikt over de nodige kwalificaties om een medische evaluatie uit te voeren. Daarenboven toont verzoeker, met het medisch attest van 3 juli 2019 waarin de behandelende arts attesteert dat de stopzetting van de behandeling een cardiovasculaire belasting en een verminderde levensverwachting tot gevolg zal hebben en dat zich in het administratief dossier bevindt, aan dat een onderzoek beperkt tot de mogelijkheid om te reizen niet volstaat.

De Raad herinnert eraan dat, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het aan verweerder toekomt om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een beslissing, als een bevel om het grondgebied te verlaten, te treffen.

Uit het administratief dossier blijkt thans niet dat de verwerende partij bij de afgifte van het bestreden bevel ten volle rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, in het bijzonder zijn gezondheidstoestand. Een zorgvuldig en volledig onderzoek naar of een afweging van de gezondheidstoestand van verzoeker, waarvan verwerende partij wel degelijk op de hoogte was, blijkt niet.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder in het kader van het bestreden bevel tekort schiet in het voorziene onderzoek op basis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

De verweernota laat niet toe anders te besluiten. Waar de verwerende partij nog stelt dat het onderzoek van artikel 3 van het EVRM enkel moet worden uitgevoerd voor de daadwerkelijke uitvoering van de verwijderingsmaatregel, benadrukt de Raad dat uit het onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet reeds moet plaatsvinden *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”*.

Het middel is in de besproken mate gegrond. Een bespreking van overige onderdelen ervan dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES